

РЕШЕНИЕ

№ 68

гр. София, 13.10.2021 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

**СОФИЙСКИ ОКРЪЖЕН СЪД, II ВЪЗЗИВЕН ГРАЖДАНСКИ
СЪСТАВ** в публично заседание на двадесет и девети септември, през две
хиляди двадесет и първа година в следния състав:

Председател: Ирина Р. Славчева

Членове: Ивайло П. Георгиев
Ваня Н. Иванова

при участието на секретаря Теодора Р. Вутева
като разгледа докладваното от Ваня Н. Иванова Въззивно гражданско дело
№ 20211800500516 по описа за 2021 година

при секретаря Теодора Вутева, като разгледа докладваното от съдия Иванова гр. д. №
516 по описа за 2021 г. и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 17, ал.5 от ЗЗДН, вр. с чл. 258 и сл.от ГПК.

С решение № 75/24.03.2021 г. по гр.д. № 147-Н/2021 г. Самоковският районен съд е уважил молбата за защита от домашно насилие на М.К. Ч., подадена лично и в качеството ѝ на законен представител на малолетното дете М. К. Ч., срещу К. Хр. Ч., като е наложил следните мерки за защита от домашно насилие: задължил е К. Хр. Ч. да се въздържа от извършване на домашно насилие по отношение на М. КР. П. и малолетното дете М. К. Ч.; забранил на К. Хр. Ч. да приближава на по-малко от 50 метра М. КР. П. и малолетната М. К. Ч., както и жилището им, местоработата, местата за социални контакти и отдих на М. КР. П. и М. К. Ч., за срок от 12 месеца, считано от влизане в сила на заповедта по чл. 15, ал. 2 от ЗЗДН. Съдът е наложил на К. Хр. Ч. глоба в размер на 1000 лева. Осъдил е ответника да заплати в полза на съда сумата 50 лв. дължима държавна такса за производството, както и на молителката М. КР. П. сумата 500 лв. за направените от последната разноски за адвокатско възнаграждение.

Решението е обжалвано от ответника К. Хр. Ч. като незаконосъобразно с искане същото да бъде отменено и постановено друго, с което се отхвърли молбата за домашно насилие, подадена от молителката и представляваното от нея дете. Алтернативно е отправено искане за намаляване на срока на наложените мерки, както и размера на глобата. В жалбата се излага възражение, че решението е постановено по недопустима молба, тъй като в същата, както и в представената декларация по чл. 9 от ЗЗДН, е налице пълна неяснота по отношение на конкретните действия на ответника, за които молителката твърди, че представляват акт на домашно насилие спрямо нея и дъщеря ѝ. Излага се и довод, че събраните по делото доказателства не доказват по категоричен начин извършването от ответника на заявен акт на домашно насилие.

С писмения си отговор ответницата по въззивната жалба оспорва същата и настоява обжалваното решение да бъде потвърдено.

С писмена молба пред въззивния съд жалбоподателят, чрез пълномощника си адв. Е. М. поддържа жалбата.

Въззиваемата, чрез пълномощника си адв. Е. А., оспорва жалбата по изложените в отговора съображения.

За да се произнесе, въззивният съд взе предвид следното:

Производството по гр.д. № 147-Н/2021 г. на Самоковски районен съд е образувано по молба на М. КР. П., подадена лично и в качеството ѝ на законен представител на малолетното дете М. К. Ч., срещу К. Хр. Ч., с правно основание чл. 4, ал. 1 от Закона за защита срещу домашното насилие.

В молбата се сочи, че след развода между страните ответникът не спирал да тормози молителката и дъщеря им, за което молителката многократно подавала сигнали в РУ-Самаков.

Към молбата е приложена подписана от молителката декларация по чл. 9, ал. 3 от ЗЗДН, в която е изложено твърдение, че ответникът системно упражнява психически тормоз на молителката и дъщеря им, изразяващ се в непрестанни заплахи, че ще я „разкостя”, „очисти” и убие, в присъствие на детето. Изложени са и твърдения за агресивно поведение на ответника, неконкретизирани по време и място.

С допълнителна писмена молба, подадена в изпълнение на дадените от съда в съдебно заседание на 26.02.2021 г. указания, молителката е посочила, че ответникът е извършил следните актове на домашно насилие: На 09.02.2021 г. ответникът се обадил на молителката по телефона, като я обиждал, закарал се, че ще я убие, псувал я, с думите: „ще те разкостя, ще те очистя, ще те утепам, мършо, мъстийо такава”, в присъствието на дъщеря им. Същата вечер пред хотел „Роял” в к.к. Боровец, където молителката работела,

ответникът свирил с клаксон, притеснявал я, държал се арогантно, държал се заплашително с нейн колега, излязъл да го предупреди да не притеснява гостите в хотела; На 11.02.2021 г. отново по телефона ответникът заплашил молителката с думите: „ще те утепам, мършо“, „ще бъдеш премазана, мръшльк“, „ще те одера жива“, ще ви сдъвча като жаба“, „на маймуна ще те направя“, „ще те разкъсам“, „аз трошим, мършо“, „нали видя Голфа какво направих, това ще направя и с теб“, в присъствието на дъщеря им и майката на молителката. В молбата се сочи, че детето изпитва страх от заплахите на ответника, не може да спи само вечер, както и че е налице реална опасност от осъществяване на заканите, което застрашава психическото състояние на молителката и детето. Отправено е искане за налагане спрямо ответника на мерките по чл. 5, ал. 1, т. 1 и т. 3 от ЗЗДН.

В съдебно заседание ответникът, чрез пълномощника си адв. М., оспорва изложените в молбата твърдения.

Съдът, като прецени събраните по делото доказателства, намира следното от **фактическа и правна страна:**

Съдът се е произнесъл по допустима молба за защита от домашно насилие, подадена от М. КР. П., с която тя търси защита за себе си и за малолетното си дете М. К. Ч., в качеството си на негов законен представител, срещу К. Хр. Ч., за твърдени актове на домашно насилие, осъществени от последния на 09.02.2021 г. и на 11.02.2021 г., описани в допълнителната уточняваща молба, и частично в приложена декларация по чл. 9, ал. 3 от ЗЗДН.

Молителката е надлежно легитимирана да търси защита за себе си и детето срещу ответника с оглед разпоредбата на чл. 3, т. 3 и 4 от ЗЗДН. Молбата е подадена в предвидения едномесечен срок по чл. 10, ал. 1 от ЗЗДН от твърдяното извършване на актовете за домашно насилие.

Съгласно разпоредбата на чл. 2, ал. 1 от ЗЗДН, домашно насилие е всеки акт на физическо, сексуално, психическо, емоционално или икономическо насилие, както и опитът за такова насилие, принудителното ограничаване на личния живот, личната свобода и личните права, извършени спрямо лица, които са намират в родствена връзка, които са или са били в семейна връзка или във фактическо съпругеско съжителство. Видно е от съдържанието на разпоредбата, че целта ѝ е да се даде защита срещу всяко агресивно поведение, което е насочено към накарняване на лично или имуществено благо на пострадалия, осъществено в рамките на семейни или свързани с тях роднински отношения. Основателността на молбата и нуждата от защита, която ЗЗДН дава възможност да бъде потърсена от пострадалия, почиват на извършено целенасочено деяние, с което са нанесени вреди на физическо лице от семейния или роднински кръг с извършителя, надхвърлящи тези свързани с изострените семейни, родствени, родителски и имуществени отношения между пострадалия и извършителя. ЗЗДН не е предназначен да замести законово регламентираният механизъм за уреждане на имуществени, семейни или родителски отношения между страните.

В случая, от изложените в молбата фактически обстоятелства е видно, че твърдените от молителя актове на домашно насилие, извършени от ответника спрямо нея и малолетното дете на страните, се изразяват в отправени чрез телефонно обаждане на молителката на 09.02.2021 г. и 11.02.2021 г. заплахи за физическо посегателство и обиди, описани в молбата, второто в присъствието на детето.

Така изложените в молбата факти, че на посочените дати ответникът се е обадил по телефона на молителката П., и твърдяното съдържание на изречените от него думи в проведените телефонни разговори, се установяват от показанията на разпитаните свидетели М. П. и Г. А.. Всяка от тези свидетелки е присъствала на обажданията /първата е била заедно с молителката П. по време на обаждането на 09.02.2021 г., а втората е била с нея на 11.02.2021 г./, звукът от които обаждания е бил пуснат на високоговорител, и е възприела лично думите на ответника, отправени по телефона към П.. Свидетелката А. е чула от телефонното обаждане, на което е присъствала, отправени от ответника обидни думи, както и думите: „ще те разчекна и ще те размажа като жаба на паветата, само камерите те спасяват”, „ще те разкостя”, „ще те убия”. Свидетелката П. е чула отправени от ответника по телефона думи: „мърша, ще те убия”, „ще те разкостим”, „няма да имаш време телефона да вдигнеш” и пр. Съдът не намира обосновано от доказателствата по делото основание да не кредитира показанията на тези свидетелки. Същите не са опровергани от други доказателства по делото.

Така описаните в молбата и установени от гласните доказателства действия на ответника, изразяващи се в отправяне на закани за физическа саморазправа, представляват акт на „психическо насилие” по смисъла на чл. 2, ал. 1 от ЗЗДН. С оглед съдържанието на отправените в телефонното обаждане на молителката П. думи – заплахи за живота ѝ, в случая се касае за вербално поведение на ответника с висока интензивност на засягане на личната физическа неприкосновеност на молителката, а не просто поведение, противоречащо на моралните и етични принципи на общуване между хората. С така отправените двукратно от ответника в кратък период от време непосредствени закани се цели засягане на психическото състояние на молителката и нанасяне на вреди, надхвърлящи тези, свързани с влошени отношения между бивши съпрузи. Тук не става въпрос просто за словесни изяви, надхвърлящи добрия тон и изразяващи негативна емоционалност при общуването между близки лица, извършени в рамките на възникнал между тях спор или конфликт, а за ясни и конкретни по съдържанието си заплахи от извършване на физически посегателства, засягащи живота на молителката.

Доколкото съдържанието на телефонното обаждане от 11.02.2021 г., съдържащо заплахи за физическо посегателство над молителката, обективно е било възприето от детето М.Ч., осъществена от ответника чрез телефонното обаждане словесна агресия представлява акт на психическо насилие и спрямо детето – арг. от чл. 2, ал. 2 от ЗЗДН.

С оглед на горното са налице предпоставките за налагане на мерки за защита от домашно насилие спрямо молителката М.П. и детето М.Ч..

При преценката на тежестта на извършените от ответника действия въззивният съд намира, че видът на така определените от районния съд мерки съответстват на естеството на извършения от ответника акт на домашно насилие и превантивния характер на мерките, които са насочени са към охраняване на интересите на пострадалите чрез ограничаване на достъпа на извършителя до тях. Целта на мерките е освен санкциониране на извършителя, да се предприеме и временно установяване на положение, което да гарантира защита на пострадалия от бъдещи актове на насилие. Независимо от естеството на извършените от ответника актове на домашно насилие, изразяващо се в психическо такова чрез заплахи по телефона, съдът намира за необходимо налагането освен на задължителната мярка по чл. 5, ал.1, т. 1 от ЗЗДН, така и на мярката по чл. 5, ал. 1, т. 3 от ЗЗДН. Налагането на тази мярка е обусловено от тежестта на извършеното психическо насилие и създадения у молителите страх от осъществяване на заканите. В тази връзка съдът отчита и факта на предходно извършване от ответника на акт на домашно насилие спрямо молителите и наложените му мерки по ЗЗДН.

Съдът счита, че определената от първоинстанционния съд продължителност на мярката по чл. 5, ал. 1, т. 3 от ЗЗДН - забрана на ответника да се доближава до молителката и детето, жилището, местата за социални контакти и отдих, от 12 месеца, е прекомерна с оглед естеството и интензитета на настъпилите и възможни вреди в резултат на този акт. Осъщественият от ответника акт на домашно насилие, предмет на настоящото дело, не се отличава със значителен интензитет на причинените на молителката и детето вреди, която да обуслови налагането на тази мярка в определения от районния съд срок от 12 месеца. Налагането на тази мярка за срок от 12 месеца /над средния предвиден в закона/ е нецелесъобразно, тъй като това забраната на ответника да приближава майката и детето обективно е от естество да доведе до осуетяване или съществено затрудняване на изпълнението на установения режим на лични контакти между бащата и детето, което не е в негов интерес, както и необосновано засяга родителските права на ответника. От друга страна, съществуването на мярката, доколкото засяга пряко контактите между ответника и детето, би довел до задълбочаване в още по-голяма степен на съществуващия конфликт между страните.

С оглед на това въззивният съд намира, че продължителност на мярката по чл. 5, ал. 1, т. 3 от ЗЗДН около средния установен в закона размер, а именно шест месеца, е адекватна на извършеното от ответника домашно насилие и съответства на целите на тази мярка при конкретните обстоятелства.

По отношение на наложената на ответника на основание чл. 5, ал. 4 от ЗЗДН глоба, настоящият състав намира, че с оглед вида и интензитета на извършения акт на домашно насилие, както и предвид представените доказателства за имущественото състояние на

ответника /същият получава доходи от трудово възнаграждение под минималния размер на работната заплата за страната/, то същата следва да бъде определена в минималния, предвиден в посочената разпоредба размер от 200 лева.

Предвид горните съображения, обжалваното решение следва да бъде изменено в частта относно срока на наложената на ответника Ч. мярка по чл. 5, ал. 1, т. 3 от ЗЗДН – забрана да приближава молителите, жилището, местата за социални контакти и отдих, като така определеният срок се намали от 12 месеца на 6 месеца. Този срок започва да тече от датата на издаване на заповедта за защита от домашно насилие по чл. 15, ал. 2 от ЗЗДН – 24.03.2021 г.

Решението следва да бъде отменено в частта, с която на ответника К. Хр. Ч. е наложена глоба на основание чл. 5, ал. 4 от ЗЗДН за горницата над сумата от 200 лева до присъдения от районния съд размер от 1000 лв.

В останалите му части, с които на основание чл. 5, ал. 1, т. 1 от ЗЗДН ответникът К.Ч. е задължен да се въздържа от домашно насилие по отношение на М.П. и детето М.Ч., както и в частта, с която на основание чл. 5, ал. 4 от ЗЗДН на същия е наложена глоба в размер на 200 лв., първоинстанционното решение следва да бъде потвърдено.

С оглед изхода на делото пред настоящата инстанция за частична основателност на въззивната жалба, разноски не следва да се присъждат на страните. Предвид естеството на спора, не може да се определи парично изражение на уважената, респ. отхвърлената част от иска, а оттам и на въззивната жалба.

По изложените съображения Софийски окръжен съд

РЕШИ:

ИЗМЕНЯ решение № 75/24.03.2021 г. по гр.д. № 147-Н/2021 г. Самоковският районен съд, **В ЧАСТТА** относно срока на наложената мярка за защита от домашно насилие по чл. 5, ал.1, т. 3 от ЗЗДН - забрана на К. Хр. Ч. да приближава на по-малко от 50 метра М. КР. П. и малолетната М. К. Ч., жилището им, местоработата на М. КР. П., местата за социални контакти и отдих на М. КР. П. и М. К. Ч., като **НАМАЛЯВА** срока на тази мярка от 12 месеца на **6 /шест/ месеца**, считано от издаване на заповедта за защита по чл. 15, ал. 2 от ЗЗДН, а именно 24.03.2021 г.

ОТМЕНЯ решение № 75/24.03.2021 г. по гр.д. № 147-Н/2021 г. на Самоковски районен съд, **В ЧАСТТА**, с която на ответника К. Хр. Ч. е наложена глоба на основание чл.

5, ал. 4 от ЗЗДН за горницата над сумата от 200 лева до присъдения от районния съд размер от 1000 лв.

ПОТВЪРЖДАВА решение № 75/24.03.2021 г. по гр.д. № 147-Н/2021 г. на Самоковски районен съд, В ЧАСТТА, с която на основание чл. 5, ал. 1, т. 1 от ЗЗДН ответникът К. Хр. Ч. е задължен да се въздържа от домашно насилие по отношение на М. КР. П. и детето М. К. Ч., както и в частта, с която на основание чл. 5, ал. 4 от ЗЗДН на К. Хр. Ч. е наложена глоба за сумата от 200 лв.

Решението е окончателно.

Председател: _____

Членове:

1. _____

2. _____